

Гейл, Сенді, Тоддом, Елізабет, Шоном, Адамом, Нейтаном і Джошом; і нарешті, Бобу, Деббі, Коді і Коулу Льюїсу. Я також хотів би подякувати друзям, які так багато для мене важать: Вікторія Водар; Джонатан і Стефані Арнольд; Тодд і Гретхен Ланман; Кім і Ерік Белчер; Лі, Сенді й Макс Міншулл; Адріана Ліма; Девід і Морган Шара; Девід Геффен; Дженні й Пет Арментроут; Тіа і Брендон Шавер; Крісті Боначі; Дрю і Бріттані Бріс; Бадді й Венді Сталлінгс; Джон і Стефані Занніс; Жанін Каспар; Джой Ленц; Дуайт Карлбом; Девід Ванг; Міссі Блекербі; Кен Грей; Джон Гокінс та Майкл Сміт; родина Ван Ві (Джефф, Торрі, Ана, Одрі й Ава); Джим Тайлер; Кріс Маттео; Рік Мюнч; Поль дю Вейр; Боб Джейкоб; Ерік Коллінз. І, нарешті, висловлюю подяку моїм чудовим дітям, які дуже важливі для мене. Майлз, Райан, Лендон, Лексі та Саванна — я люблю вас усіх.

Святкова пора

Мангеттен
Грудень 2019

Щоразу, на початку грудня, Мангеттен перетворювався на місце, яке Меггі не завжди впізнавала. Туристи заповнювали зали Бродвею та заповнювали доріжки перед універмагами в Мідтауні¹, утворюючи неспішний потік пішоходів. Бутики й ресторани повнилися покупцями, які стискали сумки, з прихованих динаміків линула різдвяна музика, а вестибюлі готелів виблискували оздобленням. Ялинку в Рокфеллерському центрі освітлювали різнобарвні лампочки та спалахи тисяч айфонів, а рух на перехрестях, який і в кращі часи не був жвавим, ставав настільки перевантаженим, що інколи вдавалося швидше дійти пішки, ніж замовляти таксі. Прогулянка теж перетворювалася на випробування: морозний вітер задував між будинками, він змушував носити термобілизну, велику кількість флісу й застібнути під горло куртки.

Меггі Доуз, яка вважала себе вільною душею, охопленою жагою до подорожей, завжди любила *саму ідею* нью-йоркського Різдва, хоча й лише у вигляді *гарнесенької* листівки. Насправді ж, як і багато мешканців

¹ Мідтаун — діловий і торговий район Мангеттена.

Нью-Йорка, вона щосили намагалася уникати Мідтауна протягом свят. Натомість або трималася поблизу свого дому в Челсі, або ж, найчастіше, втікала в місце з теплішим кліматом. Як мандрівна фотографія, вона інколи вважала себе не стільки мешканкою Нью-Йорка, скільки кочівницею, яка суто випадково мала постійне житло в місті. У записнику, що його тримала в шухляді приліжкової тумбочки, Меггі склала список понад сотні місць, які ще хотіла відвідати. Деякі з них настільки невідомі або віддалені, що навіть дістатися туди складно.

Відколи покинула коледж двадцять років тому, Меггі поповнювала список, занотовуючи місця, які з тієї чи тієї причини запалювали її уяву, хоча вона постійно подорожувала й викреслювала попередні пункти. З камерою через плече, вона відвідала кожен континент, більш ніж вісімдесят дві країни, а також сорок три з п'ятдесяти штатів. Меггі зробила десятки тисяч знімків: від світлин дикої природи дельти Окаванго в Ботсвані до кадрів північного саява в Лапландії. Одні фотографії з'явилися під час підйому Стежкою інків, інші були з Берега скелетів у Намібії, а деякі зняті серед руїн Тімбукту. Дванадцять років тому вона навчилася занурюватися з аквалангом і провела десять днів, документуючи підводний світ Раджа-Ампату. Чотири роки тому піднялася до знаменитого Паро Таксангу, або ж Тигрового гнізда, — буддійського монастиря, збудованого на схилі скелі в Бутані, звідки відкривався панорамний краєвид на Гімалаї.

Люди постійно захоплювалися її пригодами, проте Меггі зрозуміла, що *пригоди* — це слово з багатьма значеннями, і не всі з них хороші. Прикладом може слугувати теперішня пригода — саме так вона інколи описувала

її фоловерам в інстаграмі та підписникам на ютубі, — через яку Меггі найчастіше сиділа або у своїй галереї, або у двокімнатній квартирі на Західній 19-й вулиці, замість того щоб гайнути в екзотичніші місця. Та сама пригода, яка викликала періодичні думки про самогубство.

О, вона б ніколи так не вчинила. Думка про суїцид жахала, Меггі зізналася про це в одному з численних відео, які зняла для ютубу. Протягом майже десяти років вона знімала звичайні для фотографів відео. Описувала, як ухвалює рішення під час зйомок, робила численні tutorіали з фотошопу й огляди нових камер та безлічі аксесуарів до них. Вона зазвичай публікувалася двічі або тричі на місяць. Ті відео на ютубі, на додачу до дописів у інстаграмі, сторінок у фейсбуці та блогу на її вебсайті, завжди користувались популярністю серед фотографів-ентузіастів і водночас відшліфовували її професійну репутацію.

Однак три з половиною роки тому вона спонтанно виклала відео, ніяк не пов'язане з фотографією: на своєму ютуб-каналі розповіла про нещодавній діагноз. Відео було плутаним, необдуманим описом страху та невпевненості. Вона раптом відчула їх, коли дізналася, що в неї меланома четвертої стадії. Мабуть, узагалі не варто було публікувати цього відео. Але те, що здавалось Меггі самотнім голосом, який відлунує з порожніх просторів інтернету, якось привернуло увагу інших. Вона не знала напевне чому і як, але те відео розлетілося найбільше серед усіх, які Меггі колись публікувала. Спочатку це нагадувало струмочок, потім упевнений потік і, нарешті, зливу переглядів, коментарів, запитань і підтримки від людей, які ніколи не чули про неї як про фотографіню. Відчуваючи потребу відповісти всім, кого зворушило

її становище, Меггі виклала ще одне відео про свій діагноз. Воно стало ще популярнішим. Відтоді, приблизно раз на місяць, Меггі продовжувала публікувати відео на ту саму тему, здебільшого через те що не могла відступити. За минулі три роки вона розповідала про різні варіанти лікування та їхній вплив, інколи навіть показувала шрами від операції. Вона говорила про радіаційні опіки, нудоту та випадіння волосся й відкрито цікавилася сенсом життя. Меггі обмірковувала свій страх померти та роздумувала, чи можливе життя після смерті. Вона підіймала серйозні питання, але — можливо, щоб уникнути депресії — під час обговорення болісної теми щосили намагалася зробити відео невимушеними. Меггі припускала, що це частково є причиною її популярності, та хто ж знав точно? Вона була впевнена лише в тому, що якось, майже мимоволі, стала зіркою власного шоу, яке почалося з надії і поступово вело до єдиного неминучого кінця.

І, можливо, не дивно, що з наближенням грандіозного фіналу глядацька аудиторія зростала.

У першому *Раковому відео* — саме так вона подумки називала їх, на противагу *Справжнім відео* — вона витріщилася в камеру, криво посміхаючись, і сказала: «Від початку я ненавиділа пухлину. Але з часом моя приязнь до неї почала рости разом із її розмірами».

Меггі знала, що, найімовірніше, жартувати про свою хворобу вважалося несмаком, але вся та ситуація видавалася їй геть безглуздою. *Чому вона?* Тоді їй було тридцять шість, вона регулярно займалася спортом і харчувалася достатньо здорово. У її родині не було інших

випадків захворювання на рак. Вона виросла в хмарному Сіетлі й жила на Мангеттені, тому не приймала регулярні сонячні ванни. Меггі ніколи не була в солярії. Жодних підстав для хвороби — але в цьому й суть раку, хіба ні? Він нікого не дискримінував, а просто з'являвся в якогось бідолахи. Тож згодом Меггі нарешті прийняла те, що краще формулювати питання так: «*Чому НЕ вона?*». Меггі не була особливою. Були часи, коли вона вважала себе цікавою, освіченою чи навіть гарненькою, проте слово «особлива» ніколи не виринали в її думках.

Коли їй поставили діагноз, Меггі могла записатися, що була абсолютно здоровою. За місяць до того вона відвідала острів Ваадгу на Мальдівах, щоб зробити фотосесію для «Конде Наст»¹. Меггі подалася туди, сподіваючись задокументувати біolumінесценцію просто на березі, від якої хвилі океану сяяли, немов зоряне світло, ніби підсвічені зсередини. Морський планктон випромінював видовищне примарне світло. Вона виділила додатковий час, щоб зробити кілька зображень для особистого використання, можливо, для продажу у своїй галереї.

Опівдні з камерою в руці вона обстежувала майже безлюдний пляж поруч із готелем і намагалась уявити майбутню вечірню зйомку. Меггі хотіла вловити обриси берегової лінії — можливо, з валуном на передньому плані, — небо та, звичайно ж, хвилі, які підніматимуться на свій пік. Вона витратила більше години, підбираючи кадри з різних ракурсів та численних локацій на пляжі. Повз неї пройшла пара, тримаючись за руки. Занурившись у роботу, вона заледве помічала їхню присутність.

¹ «Конде Наст» (англ. *Conde Nast*) — журнальне видавництво, яке є підрозділом медіакомпанії *Advance Publications*.

Меггі якраз роздивлялася крізь об'єктив лінію, де хвили розбивалися об берег. За мить вона почула позаду себе голос жінки. Та говорила англійською, проте з виразним німецьким акцентом.

— Перепрошую, — озвалася вона. — Я бачу, що ви зайняті, і мені прикро вас турбувати.

Меггі опустила камеру:

— Так?

— Трохи непросто це казати, але ви перевіряли ту темну цятку на плечі?

Меггі насупилася, безуспішно намагаючись роздивитися між бретельками купальника цятку, яку мала на увазі жінка.

— Я не знала, що там є цятка... — вона розгублено примружилася, дивлячись на співрозмовницю. — А чому вона вас так зацікавила?

Жінка близько п'ятдесяти років із коротким сивим волоссям кивнула.

— Мабуть, мені варто представитися. Я докторка Забіна Кессель, — відказала вона. — Я дерматологиня з Мюнхена. Ця цятка видається абнормальною.

Меггі кліпнула.

— Ви маєте на увазі рак?

— Не знаю, — насторожено сказала жінка. — На вашому місці я пішла б на огляд якомога швидше. Звісно ж, може виявитися, що з нею все добре.

«А може, з нею все погано», — докторці Кессель навіть не довелося казати цього вголос.

Щоб отримати бажані світлин, знадобилося п'ять ночей, однак Меггі була задоволена сирими кадрами. Вона детально попрацює над ними в цифровому форматі — справжнє мистецтво фотографії в наш час майже завжди

виявляється опісля, — та Меггі вже знала, що результати будуть ефектними. Водночас, попри те що вона намагалася не хвилюватися через цятку, за чотири дні після повернення до міста вона записалася на прийом до лікаря Снегаль Хатрі, дерматолога з Верхнього Іст-Сайду.

На початку липня 2016 року зробили біопсію цятки, й опісля Меггі направили на додаткове обстеження. Згодом того ж місяця їй зробили знімки МРТ та ПЕТ у Меморіальному онкологічному центрі імені Слоуна. Після того як прийшли результати, лікар Хатрі всадив її в кабінет для обстежень, де тихо та серйозно повідомив, що в неї меланома на четвертій стадії. У той же день їй представили онкологиню Леслі Бродіган — її майбутню лікарку. За підсумками цих зустрічей Меггі провела власне дослідження в інтернеті. Лікарка Бродіган сказала їй, що загальна статистика мала невелике значення, коли йшлося про прогнозування наслідків для конкретної особи. Однак Меггі не могла не зацікавитися на цифрах. Для тих, у кого діагностували меланому на четвертій стадії, шанс прожити більше п'яти років не перевищував п'ятнадцяти відсотків.

Наступного дня приголомшена й зневірена Меррі записала своє перше *Ракове відео*.

На другому прийомі лікарка Бродіган — білявка з яскравими блакитними очима, яка, здавалося, втілювала поняття «міцне здоров'я», — ще раз пояснила все про її діагноз, оскільки приголомшена під час першої зустрічі Меггі запам'ятала лише окремі уривки. Фактично на четвертій стадії меланоми рак поширювався не лише на віддалені лімфатичні вузли, але й на деякі інші органи, у її випадку —